

ปัญหาทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2560¹

พรนภัธ หลิมตระกูล²

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2560 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ประวัติความเป็นมาและแนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา และเพื่อวิเคราะห์กฎหมายตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อ การศึกษา พ.ศ. 2560 ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้ทราบถึงความพยายามของประเทศไทยที่จะจัดการศึกษาให้กับ ประชาชนทุกคนให้ได้รับโอกาสทางการศึกษาอย่างเท่าเทียมกันตามหลักสิทธิมนุษยชนและการศึกษาเพื่อ ปวงชน รวมถึงแนวทางที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยรัฐบาลกำหนดนโยบายเพื่อ แก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำและสร้างโอกาสการเข้าถึงการศึกษาในสังคม ในลักษณะของเงินให้กู้ยืมเพื่อ การศึกษา ซึ่งคณะรัฐมนตรี ได้มีมติเมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2538 เห็นชอบในหลักการจัดตั้งกองทุนเงินให้กู้ยืม เพื่อการศึกษา ต่อมา วันที่ 16 มกราคม 2539 ได้มีมติให้จัดตั้งกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) มอบหมายให้กระทรวงการคลังเป็นผู้ดำเนินการ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2539 เป็นต้นมา และตราพระราชบัญญัติ กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 ขึ้นมาบังคับใช้ ตั้งแต่วันที่ 24 มีนาคม 2541 ตามลำดับ แต่เมื่อ ดำเนินการมาสู่ระยะหนึ่งพบว่า ผู้กู้ยืมเงินที่ครบกำหนดชำระหนี้ให้แก่กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) ค้างชำระหนี้เพิ่มมากขึ้นทุกปี ซึ่งรัฐบาลได้ผ่อนผันการชำระหนี้มาอย่างต่อเนื่องจนส่งผลกระทบต่อ เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาที่รัฐบาลจะจัดสรรให้กับนักเรียนนักศึกษาในปีการศึกษาถัดไปในที่สุด ด้วยปัญหา ดังกล่าว รัฐบาลจึงมีแนวคิดที่จะแก้ไขพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541ระหว่างที่ ยังไม่มีการตรากฎหมาย คณะรัฐมนตรี ได้มีมติเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2549 จัดตั้งกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อ การศึกษาที่ผูกกับรายได้ในอนาคต (กรอ.) และออกระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการบริหารกองทุนเพื่อ การศึกษา พ.ศ. 2549 เพื่อกำกับการดำเนินงานของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาที่ผูกกับรายได้ในอนาคต (กรอ.) อย่างไรก็ตาม การบริหารจัดการและการดำเนินการของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.)

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อ การศึกษา พ.ศ. 2560 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ณฐ สันดาสว่าง และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จุฑามาศ นิสารัตน์ รองศาสตราจารย์ ดร.ณฐ สันดาสว่าง และรองศาสตราจารย์พิมพ์ใจ รื่นริง

² นักศึกษาริทยูนิโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 และของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาที่ผูกกับรายได้ในอนาคต (กรอ.) ตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการบริหารกองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2549 ออกตามความในพระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. 2491 ดังกล่าวมีข้อจำกัด ซ้ำซ้อน ไม่สอดคล้องกับนโยบายการผลิตกำลังคนและการพัฒนาประเทศ รัฐบาลจึงได้ตราพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2560 ขึ้นบังคับใช้ ตั้งแต่วันที่ 26 กรกฎาคม 2560 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน เพื่อบริหารจัดการและการดำเนินการของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) และกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาที่ผูกกับรายได้ในอนาคต (กรอ.) ให้เป็นเอกภาพอยู่ภายใต้กฎหมายเดียวกัน และเพิ่มมาตรการในการบริหารจัดการกองทุนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยการสนับสนุนและส่งเสริมการศึกษาด้วยการให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา และให้อำนาจกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาในลักษณะต่าง ๆ

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าบทบัญญัติต่าง ๆ ในพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2560 ยังคงมีปัญหาการบังคับใช้และการตีความอยู่หลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ประเด็นปัญหาการให้กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมเงิน พบว่า พระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2560 มาตรา 45 กำหนดให้กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มีอำนาจขอข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมเงินจากหน่วยงานหรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน หรือบุคคลใดซึ่งเป็นผู้ครอบครองข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว และมีอำนาจเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน และการชำระเงินคืน ตลอดจนดำเนินการต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการบริหารกองทุนและการติดตามการชำระเงินคืนกองทุน มาตรา 42 วรรคสอง (3) กำหนดให้ผู้กู้ยืมเงินมีหน้าที่ยินยอมให้กองทุนเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของตนที่อยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่น รวมทั้งยินยอมให้กองทุนเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน และการชำระเงินคืนกองทุน และมาตรา 46 กำหนดให้หน่วยงานหรือองค์กรผู้ครอบครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมเงิน จะต้องจัดส่งข้อมูลให้กองทุนตามที่กองทุนร้องขอภายในเวลาอันสมควร กรณีตามบทบัญญัติทั้งสามมาตราดังกล่าว ประกอบกับเมื่อพิจารณาจากกฎกระทรวง การขอข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมเงิน และการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินและการชำระเงินคืนกองทุนของผู้กู้ยืมเงิน พ.ศ. 2561 ออกตามความในพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2560 นิยามคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ว่า หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวผู้กู้ยืมเงินได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม และหมายความรวมถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กู้ยืมเงิน เช่น ชื่อ ชื่อสกุล อาชีพ สถานที่ทำงาน เลขที่บัตรประจำตัวประชาชน หรือหนังสือเดินทาง เลขที่บัญชีเงินฝากและจำนวนเงินคงเหลือในบัญชีเงินฝาก หมายเลขโทรศัพท์ ภูมิลำเนา ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้ ซึ่งรวมถึงที่อยู่ทางธุรกิจ ที่อยู่จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือที่อยู่อื่นใดที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลเกี่ยวกับการถือครองทรัพย์สินหรือกรรมสิทธิ์ของผู้กู้ยืมเงิน และข้อมูลอื่นใดของผู้กู้ยืมเงินที่มีความสำคัญ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารกองทุนและการติดตามการชำระเงินคืนกองทุน จะเห็นว่า บทบัญญัติในพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2560

และกฎกระทรวงดังกล่าวให้อำนาจกองทุนในการเข้าถึงและเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมเงินมากเกินไป สมควร และปิดปากให้ผู้กู้ยืมเงินต้องให้ความยินยอมให้กองทุนเข้าถึงและเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมเงิน ไม่ว่าจะอยู่ในความครอบครองของบุคคลใด รวมถึงปิดปากหน่วยงานหรือองค์กรผู้ครอบครอง ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมเงิน ต้องจัดส่งข้อมูลส่วนบุคคลให้แก่กองทุน โดยกฎกระทรวงดังกล่าวก็กำหนด นิยามของข้อมูลส่วนบุคคลไว้อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะส่วนสุดท้ายที่ระบุว่า และข้อมูลอื่นใดของผู้กู้ยืม เงินที่มีความสำคัญ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารกองทุนและการติดตามการชำระเงินคืนกองทุน รวมถึงกฎกระทรวงดังกล่าว ไม่ได้กำหนดมาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมเงินได้อย่างมี ประสิทธิภาพแต่อย่างใด จึงสมควรให้มีการแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติทั้งสามมาตราดังกล่าว รวมถึงแก้ไข ปรับปรุงกฎกระทรวงดังกล่าวให้สอดคล้องกันตามหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอันเป็นสิทธิความเป็น ส่วนตัวและเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน

2. ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับคำลดหย่อนภาษีให้กับผู้บริจาคเงินให้แก่กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ.2560 มาตรา 7 กำหนดให้กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ประกอบด้วยเงินและทรัพย์สิน ดังต่อไปนี้ (4) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคหรือมอบให้แก่กองทุน จะเห็นได้ว่า มาตรา 7 (4) กำหนดให้กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ประกอบด้วยเงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้ บริจาคหรือมอบให้แก่กองทุนเท่านั้น แต่ไม่ได้กำหนดสิทธิของผู้บริจาคเงินหรือทรัพย์สินให้กองทุนไว้ให้ ชัดเจนด้วยว่าหากบริจาคเงินหรือทรัพย์สินให้กองทุนแล้ว จะได้รับสิทธิหรือประโยชน์อื่นใด หรือไม่ เพียงใด ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าพบว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 54 กำหนดว่ารัฐต้องจัดตั้ง กองทุนเพื่อใช้ในการช่วยเหลือผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในการศึกษาโดยให้รัฐจัดสรร งบประมาณให้แก่กองทุนหรือใช้มาตรการหรือกลไกทางภาษีรวมทั้งการให้ผู้บริจาคทรัพย์สินเข้ากองทุน ได้รับประโยชน์ในการลดหย่อนภาษีด้วย และเมื่อพิจารณาประกอบกับ พระราชบัญญัติกองทุนเพื่อความ เสมอภาคทางการศึกษา พ.ศ. 2561 มาตรา 6 กำหนดให้กองทุนประกอบด้วยเงินและทรัพย์สิน กล่าวคือ (6) เงินและทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้ และมาตรา 7 กำหนดให้ผู้บริจาคเงินให้แก่กองทุนมีสิทธินำจำนวนเงิน ที่บริจาคไปหักเป็นค่าลดหย่อนหรือรายจ่ายเช่นเดียวกับการบริจาคเพื่อการศึกษาตามประมวลรัษฎากร ทั้งนี้ ในการดำเนินการของกรมสรรพากรเกี่ยวกับการหักค่าลดหย่อนหรือรายจ่ายดังกล่าว ให้กรมสรรพากรรับฟัง ความคิดเห็นของคณะกรรมการประกอบด้วย จึงสมควรให้มีการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติกองทุนเงิน ให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2560 มาตรา 7 ให้สอดคล้องตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยกำหนด

3. ประเด็นปัญหาการกำหนดให้ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(1) แห่งประมวล รัษฎากร หักเงินได้พึงประเมินของผู้กู้ยืมเงินซึ่งเป็นพนักงานหรือลูกจ้างคืนให้แก่กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อ การศึกษา พระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2560 มาตรา 51 กำหนดให้บุคคล คณะ บุคคล หรือนิติบุคคลทั้งภาครัฐและเอกชน ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมิน ตามมาตรา 40 (1) แห่งประมวลรัษฎากร

มีหน้าที่หักเงินได้พึงประเมินของผู้กู้ยืมเงินซึ่งเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินดังกล่าว เพื่อชำระเงินกู้ยืมคืนตามจำนวนที่กองทุนแจ้งให้ทราบ โดยให้นำส่งกรมสรรพากรภายในกำหนดระยะเวลา นำส่งภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่อธิบดีกรมสรรพากรประกาศกำหนด การหักเงินดังกล่าว ต้องหักให้กองทุนเป็นลำดับแรกถัดจากการหักภาษี ณ ที่จ่ายและการหักเงินเข้ากองทุนที่ ผู้กู้ยืมเงินต้องถูกหักตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม เมื่อกรมสรรพากรได้รับ เงินจากผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินแล้วให้นำส่งกองทุนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กรมสรรพากร กำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง ถ้าผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินไม่ได้หักเงินได้พึงประเมิน หัก และไม่ได้นำส่งหรือนำส่งแต่ไม่ครบตามจำนวนที่กองทุนแจ้งให้ทราบ หรือหักและนำส่งเกินกำหนด ระยะเวลา ให้ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่ต้องนำส่งในส่วนของผู้กู้ยืมเงินตามจำนวนที่กองทุน แจ้งให้ทราบ และต้องจ่ายเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสองต่อเดือนของจำนวนเงินที่ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมิน ยังไม่ได้นำส่งหรือตามจำนวนที่ยังขาดไป แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ นับแต่วันถัดจากวันที่ครบกำหนดต้องนำส่ง ในกรณีที่ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินได้หักเงินได้พึงประเมินของผู้กู้ยืมเงินไว้แล้ว ให้ถือว่าผู้กู้ยืมเงินได้ชำระเงิน กู้ยืมเพื่อการศึกษาตามจำนวนที่ได้หักไว้แล้ว เห็นว่า มาตรา 51 กำหนดให้นายจ้างมีหน้าที่หักเงินค่าจ้างของ ลูกจ้างที่เป็นผู้กู้ยืมเงินส่งให้กองทุน หากนายจ้างไม่ได้หักเงิน หรือหักแต่ไม่ได้นำส่ง หรือนำส่งแต่ไม่ครบ ตามจำนวนที่กองทุนแจ้งให้ทราบ หรือหักและนำส่งเกินกำหนดระยะเวลา นายจ้างต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่ ต้องนำส่งในส่วนของผู้กู้ยืมเงินตามจำนวนที่กองทุนแจ้งให้ทราบและต้องจ่ายเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสอง ต่อเดือนของจำนวนเงินที่ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินยังไม่ได้นำส่งหรือตามจำนวนที่ยังขาดไป แล้วแต่กรณี ทั้ง ๆ ที่นายจ้าง ไม่ได้มีนิติสัมพันธ์ใด ๆ กับกองทุน ทั้งในฐานะผู้ให้กู้ ผู้กู้ยืมเงิน หรือผู้ค้ำประกัน ตาม สัญญาให้ผู้กู้ยืมเงิน แต่กลับต้องทำหน้าที่หักเงินค่าจ้างส่งชำระหนี้ให้แก่กองทุน ทั้งเมื่อปรากฏว่าไม่ได้ทำ หน้าที่ หรือทำหน้าที่บกพร่องไม่ครบถ้วน ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเสียเอง พร้อมกับต้องจ่ายเงินเพิ่มในอัตรา ร้อยละสองต่อเดือนของจำนวนเงินที่ต้องนำส่ง แม้ว่าตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานจะมี บทบัญญัติห้ามหักค่าจ้างลูกจ้าง โดยมีข้อยกเว้นให้หักตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ได้ก็ตาม ก็แสดงให้เห็นว่า กฎหมายมุ่งคุ้มครองลูกจ้างให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นปกติมากกว่ามุ่งจะหักเงินจนกระทบต่อการ ครอบครองชีพ หรือหากพิจารณาทางด้านปกครอง กองทุนเงินให้กู้ยืมก็ไม่ใช่หน่วยงานทางปกครอง สัญญาให้ กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาาก็ไม่ได้เป็นสัญญาเพื่อประโยชน์สาธารณะโดยตรง จึงไม่ใช่สัญญาทางปกครอง ดังนั้น หากผู้ให้กู้ยืมเงินผิดนัดไม่ชำระหนี้ ก็ชอบที่จะไปฟ้องบังคับตามสัญญาทางแพ่ง ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง ก็มุ่งประสงค์ที่จะคุ้มครองมิให้ลูกจ้างถูกหักเงินค่าจ้างเกินสมควรจนกระทบต่อการครอง ชีพ ดังนั้น การที่กฎหมายบัญญัติไว้เช่นนี้ นอกจากจะเป็นการเพิ่มภาระให้กับนายจ้างเกินสมควรและไม่เป็น ธรรม ซึ่งแตกต่างจากกรณีที่ผู้กู้ยืมเงินที่ประกอบอาชีพอิสระ ที่กองทุนจะต้องไปฟ้องบังคับเอาจากผู้กู้ยืมเงิน

โดยตรงแล้ว ย่อมส่งผลกระทบต่อตัวลูกจ้าง ที่นายจ้างอาจจะปฏิเสธไม่รับลูกจ้างที่เป็นหนี้กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาเข้าทำงาน เพื่อตัดปัญหาไม่ต้องทำหน้าที่ที่กฎหมายบังคับให้ต้องปฏิบัติและต้องรับผิดชอบก็เป็นได้ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อลูกจ้างและสังคมในที่สุด จึงสมควรให้มีการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ.2560 มาตรา 51 เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม

จากการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2560 ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการให้กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมเงิน ควรแก้ไขเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

1.1 ควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 45 โดยเพิ่มความในวรรคสอง ดังนี้

“กองทุนจะดำเนินการขอหรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลไม่ได้ หากผู้กู้ยืมเงินไม่ได้ให้ความยินยอมไว้ก่อนหรือในขณะนั้น การขอความยินยอมต้องทำโดยชัดแจ้ง เป็นหนังสือ กองทุนต้องแจ้งวัตถุประสงค์ของการขอหรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล แยกส่วนจากข้อความอื่นอย่างชัดเจน ใช้ภาษาที่อ่านง่าย และไม่เป็นการหลอกลวง หรือทำให้ผู้กู้ยืมเงินเข้าใจผิดในวัตถุประสงค์ดังกล่าว”

1.2 ควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 42 โดยเพิ่มความในวรรคสอง และวรรคสาม ดังนี้

“ความยินยอมให้ทำเป็นหนังสือ และผู้กู้ยืมเงินจะถอนความยินยอมเสียเมื่อใดก็ได้ โดยทำเป็นหนังสือเช่นเดียวกับการให้ความยินยอม ทั้งนี้ การถอนความยินยอมย่อมไม่ส่งผลกระทบต่อการขอ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ผู้กู้ยืมเงินได้ให้ความยินยอมไปแล้วโดยชอบ

ผู้กู้ยืมเงินมีสิทธิขอให้กองทุนเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับผู้กู้ยืมเงิน หรือขอให้กองทุนลบหรือทำลายข้อมูลส่วนบุคคลเมื่อข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวหมดความจำเป็นในการเก็บรักษาไว้ตามวัตถุประสงค์ หรือเมื่อผู้กู้ยืมเงินถอนความยินยอมตามวรรคก่อน”

1.3 ควรแก้ไขเพิ่มเติมข้อความ “ขอความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้กู้ยืมเงินก่อนดำเนินการ” ในมาตรา 46 ดังนี้

“เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการของกองทุนตามมาตรา 45(1) ให้หน่วยงานหรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน หรือบุคคลใดซึ่งเป็นผู้ครอบครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมเงิน ขอความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้กู้ยืมเงินก่อนดำเนินการจัดส่งข้อมูลให้กองทุนตามที่กองทุนร้องขอภายในเวลาอันสมควร”

และสมควรปรับปรุงกฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2560 โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล รวมถึงบทกำหนดโทษกรณีบุคคลดังกล่าวหรือตัวแทน ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ทั้งทางอาญา ทางแพ่ง และทางปกครอง

2. ปัญหาเกี่ยวกับค่าลดหย่อนภาษีให้กับผู้บริจาคเงินให้แก่กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา
ควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 7 โดยเพิ่มความในวรรคสอง ดังนี้

“ผู้บริจาคเงินให้แก่กองทุนมีสิทธินำจำนวนเงินที่บริจาคไปหักเป็นค่าลดหย่อนหรือรายจ่าย
เช่นเดียวกับการบริจาคเพื่อการศึกษาตามประมวลรัษฎากร ทั้งนี้ ในการดำเนินการของกรมสรรพากร
เกี่ยวกับการหักค่าลดหย่อนหรือรายจ่ายดังกล่าว ให้กรมสรรพากรรับฟังความคิดเห็นของคณะกรรมการ
ประกอบด้วย”

3. ปัญหาการกำหนดให้ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(1) แห่งประมวลรัษฎากร หักเงินได้
พึงประเมินของผู้กู้ยืมเงินซึ่งเป็นพนักงานหรือลูกจ้างคืนให้แก่กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา

ควรแก้ไขมาตรา 51 โดยตัดข้อความในวรรคสี่ ที่บัญญัติว่า “ถ้าผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินไม่ได้หัก
เงินได้พึงประเมิน หักและไม่ได้ นำส่งหรือนำส่งแต่ไม่ครบตามจำนวนที่กองทุนแจ้งให้ทราบ หรือหักและ
นำส่งเกินกำหนดระยะเวลาให้ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่ต้องนำส่งในส่วนของผู้กู้ยืมเงินตาม
จำนวนที่กองทุนแจ้งให้ทราบและต้องจ่ายเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสองต่อเดือนของจำนวนเงินที่ผู้จ่ายเงินได้
พึงประเมินยังไม่ได้ นำส่งหรือตามจำนวนที่ยังขาดไป แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ นับแต่วันถัดจากวันที่ครบกำหนด
ต้องนำส่งตามวรรคหนึ่ง” ออก

เอกสารอ้างอิง

เจษฎาพร ใจชุ่มชื่น, “แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนประเสริฐสุข จังหวัดชลบุรี.” งานนิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา, 2553.

จันทจิรา เอี่ยมมยุรา, “แนวคิดและหลักการร่างกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศ
ไทย,” วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

ชนวรรธ ตั้งสินทรัพย์, พฤติกรรมองค์กร. กรุงเทพฯ : ธนรัชการพิมพ์, 2555.

ชร สุนทรายุทธ, การบริหารจัดการเชิงปฏิรูป ทฤษฎี วิจัย และปฏิบัติการทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : เนติกุล
การพิมพ์, 2555.

นิริวัชร ดันติภัสร์ศิริ, “เสรีภาพของสื่อมวลชน : ศึกษากรณีเฉพาะการนำเสนอข่าวสารของนักแสดง,”
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2559.

บรรเจิด สิงคะเนติ, หลักการพื้นฐานของสิทธิ เสรีภาพ และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์, พิมพ์ครั้งที่ 2,
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2547.

ประยูร กาญจนกุล, คำบรรยายกฎหมายปกครอง, พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2535.

ปฏิวดี อุ่นเรือน, “ปัญหาการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการโอนข้อมูลระหว่าง ประเทศ.” สารนิพนธ์
นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

พัชรลิตา รัฐโชติพิริยกร, “ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานสำนักงานทรัพย์สินส่วน
พระมหากษัตริย์.” การค้นคว้าอิสระนิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 2558.

วาสนา พัฒนานนท์ชัย, “ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานสำนักงานทรัพย์สิน
ส่วนพระมหากษัตริย์.” การค้นคว้าอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหาร
ศาสตร์, 2553.

วิสาขา เทียนลม, “การศึกษาแรงจูงใจและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ
สวนดุสิต.” งานวิจัยปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2551.

วรพจน์ วิสชุดพิชญ์, สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2546, พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2543.

ศิริกุล ภูพันธ์, “ข้อความคิดว่าด้วยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล.” วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.

ศักดิ์ สนองชาติ, คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมและสัญญา. กรุงเทพฯ: สำนัก
อบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2532.

สุชาดา สุขบำรุงศิลป์, “แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนวิศวกรรมแหลมฉบัง จังหวัดชลบุรี.”
งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา, 2553.

สุเทพ เอี่ยมคง, รัฐธรรมนูญฉบับสมบูรณ์ไทย: เอกลักษณ์แห่งความภาคภูมิใจของชนชาวสยาม, รัฐสภาสาร,
2550.

สมยศ เชื้อไทย, ทฤษฎีกฎหมายนิติปรัชญา, พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2552.

_____, หลักกฎหมายมหาชนเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2536. สำนักเลขานุการ
คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์, แนวทางการจัดทำกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล,
พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ: ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ, 2547.

อิทธิพร สิทธิธีรรัตน์, “ปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในบริบทอิเล็กทรอนิกส์,” วิทยานิพนธ์
นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2558.

อุดม รัฐอมฤต และคณะ, รายงานการวิจัย เรื่อง การอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือใช้สิทธิเสรีภาพของ
บุคคล ตามมาตรา 28, กรุงเทพฯ: สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ, 2544.